

CBE Z23006879 Fraude**UITSPRAAK**

in het geding tussen A., hierna ook te noemen appellante, in deze procedure rechtsgeldig vertegenwoordigd door N. en M.

en

de examencommissie van de faculteit religie, cultuur en maatschappij, hierna ook te noemen verweerder,

inzake het besluit van verweerder van 5 november 2023

I. Aanduiding van het bestreden besluit

Het besluit van verweerder van 5 november 2023 waarbij aan appellante vanwege fraude in de scriptie als onderdeel van de bacheloropleiding Religiewetenschappen de volgende sancties zijn opgelegd:

- > ongeldig verklaring van het resultaat
- > uitsluiting voor de scriptie voor de rest van het studiejaar 2023-2024

II. Zittingsgegevens

Het beroep is behandeld in een openbare zitting op donderdag 22 februari 2024, waar appellante is verschenen met haar raadvrouw M. Verweerder is eveneens ter zitting verschenen in de personen van G., F., en K., respectievelijk vice-voorzitter, lid en adviserend lid van de examencommissie.

III. Ontstaan en loop van het geding

Appellante heeft haar bachelorscriptie als herkansing ingeleverd ter beoordeling. Verweerder heeft een melding van de examiner ontvanger over plagiaat in deze scriptie. Appellante is op 12 oktober gehoord door verweerder in verband met dit vermoeden van plagiaat.

Vervolgens heeft verweerder bij besluit van 5 november 2023 appellante meegedeeld dat zij fraude heeft gepleegd in haar scriptie en zijn aan haar sancties opgelegd.

Via CLRS diende appellante op 5 november 2023 een beroep in tegen dit besluit. Er vindt op 5 december 2023 een schikking gesprek plaats. Een schikking komt echter niet tot stand waarna appellante op 16 februari 2024 de gronden van haar beroep heeft aangevuld. Vervolgens is het beroep is behandeld op de hoorzitting van 22 februari 2024. Na de hoorzitting heeft het College nog enkele schriftelijke vragen gesteld aan verweerder waarop verweerder op 29 februari 2024 heeft geantwoord. Daarna heeft appellante haar reactie op de vragen en antwoorden op 4 maart 2024 aan het College toegestuurd.

IV. Standpunten van partijen

Het standpunt van **appellante**, zoals neergelegd in het beroepschrift en ter zitting toegelicht komt, samengevat, op het volgende neer. Appellante wordt ten onrechte beschuldigd van plagiaat.

In de eerste plaats is er sprake van formele gebreken. Verweerder stelt dat er een sanctie moet worden opgelegd omdat appellante reeds eerder is gewaarschuwd voor een vermoeden van plagiaat. Dit is in strijd met het recht. Een waarschuwing is immers niet opgenomen in de opsomming in artikel 5 OER. Een eerder gegeven waarschuwing kan dus niet worden meegewogen bij het bestreden besluit. Verweerder heeft een waarschuwing ten onrechte gelijkgesteld met een berisping. Nu dit wel is gebeurd, is het bestreden besluit ook genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel uit artikel 3:2 Awb.

Ook is er sprake van een motiveringsgebrek ex artikel 3:46 Awb. Verweerder heeft nagelaten inzichtelijk te maken op welke wijze tot de sanctie is gekomen en welke factoren op welke manier daaraan hebben bijgedragen. De sanctie is blijkens het bestreden besluit nu enkel gebaseerd op de eerder gegeven waarschuwing. Overigens kan de motivering niet pas na de bekendmaking van het bestreden besluit worden gegeven, temeer nu de opgelegde maatregel van punitieve aard is. Daarnaast is er geen cautie gegeven terwijl deze op grond van het recht en de jurisprudentie wel gegeven had moeten worden nu een punitieve sanctie is opgelegd. Ook hierdoor kan het bestreden besluit niet in stand blijven.

In de tweede plaats is de opgelegde sanctie in strijd met het evenredigheidsbeginsel c.q. proportionaliteitsbeginsel voor zover het College van oordeel is dat het besluit ondanks voornoemde gebreken wel in stand kan blijven.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat appellante zich schuldig heeft gemaakt aan medium plagiaat (artikel 12.2. RR). Dit betreft het kopiëren van korte stukken tekst zonder duidelijk te refereren naar de bron, waardoor de indruk bestaat dat de ideeën van andere mensen jouw ideeën zijn. Appellante heeft door het opnemen van de bronvermelding het nimmer doen voorkomen alsof dit haar ideeën waren. Appellante heeft misschien onvoldoende geparafraseerd maar zij heeft zorg betracht met betrekking tot het vermelden van de bron en daarmee de herkomst van de tekst. Appellante heeft erkend dat zij beter had moet parafraseren. Zij meent dat sprake is van milde plagiaat. De sanctie is ten onrechte gebaseerd op medium plagiaat in plaats van op milde plagiaat. De gevolgen van de opgelegde sanctie zijn zeer groot. De afronding van haar bacheloropleiding wordt een half jaar vertraagd en zij wil een masteropleiding volgen die alleen per 1 september start wat nog een jaar extra studievertraging oplevert. De opgelegde sanctie is bovendien ook onevenredig zwaar gelet op de omvang van het plagiaat. Deze omvang is namelijk beperkt gezien het feit dat er slechts in zes passages plagiaat is geconstateerd en in deze passages wel de bron heeft genoemd.

Uit de stukken blijkt duidelijk dat appellante moet leren om beter te parafraseren. Hiertoe is zij zeer zeker bereid. Appellante heeft nimmer opzettelijk foutief geparafraseerd. Opzet is geen vereiste voor de vaststelling van het plagiaat. Het kan echter wel een rol spelen bij het bepalen van de sanctie. In juni 2023 heeft appellante de eerste versie van haar scriptie ingeleverd en zij heeft hierop een 'pass' gekregen voor 'referencing'. Er was dus geen enkele aanleiding voor appellante om te veronderstellen dat zij onvoldoende zou hebben geparafraseerd. Aldus is de oplegde sanctie onevenredig zwaar.

In de derde plaats voert appellante het navolgende aan naar aanleiding van het schikkingsgesprek. Appellante had voorgesteld om de uitsluiting te verkorten naar 6 maanden waardoor zij per februari 2024 zou kunnen starten met de scriptie. De bewering van verweerder dat appellante ook pas in februari 2024 had kunnen starten wanneer er enkel sprake was van een onvoldoende is onjuist. In dat geval was zij immers ook een half jaar uitgesloten geweest. Tot slot verzoekt appellante het College om het beroep gegrond te verklaren, het bestreden besluit te vernietigen en de proceskosten te vergoeden.

Verweerder heeft zich blijkens de stukken en ter zitting, als volgt verweerd. Er is wel degelijk sprake van plagiaat in de herkansing van de scriptie van appellante die zij in augustus 2023 heeft ingeleverd. Appellante heeft onjuist geparafraseerd. Haar bronvermelding is een onjuiste presentatie van de authenticiteit. Verweerder heeft de teksten overgelegd waarin is aangegeven waar sprake is van plagiaat. Het plagiaat is als medium plagiaat aangemerkt conform artikel 12 RR. Het resultaat is ongeldig verklaard en daarnaast is appellante uitgesloten van de scriptie voor het studiejaar 2023-2024.

In de colleges en ook in de scriptiehandleiding is plagiaat uitgelegd. Daarnaast is appellante in het verleden persoonlijk geïnformeerd over fraude en plagiaat in het bijzonder. In mei 2021 heeft verweerder appellante meegedeeld dat er geen sprake was van plagiaat bij het vak Hinduism and Buddhism, maar appellante werd wel geadviseerd om op academische wijze te refereren. Daarnaast heeft verweerder in juni 2023 nogmaals in het kader van het vak Religion, Diversity and Identity gewezen op het belang van academisch refereren. Verweerder benadrukt dat appellante in deze besluiten niet van fraude of plagiaat is beticht.

Tijdens het schikkingsgesprek heeft appellante aangegeven dat zij de sanctie te zwaar vindt. Verweerder heeft haar bij brief van 19 december 2023 aangeboden dat zij reeds in februari 2024 zou mogen starten met het zoeken van een begeleider, dat zij de planning van haar nieuwe scriptie kon maken, de thesis seminar kon volgen en het scriptieformulier kon invullen. Vanaf september 2024 kan zij dan verder werken aan het schrijven van de scriptie etc. Hiermee is verweerder appellante tegemoetgekomen. Tot slot verzoekt verweerder het beroep van appellante ongegrond te verklaren.

V. Beoordeling

Het College van Beroep voor de Examens (CBE) is van mening dat fraude, waaronder plagiaat, een zeer ernstige overtreding is van de in de wetenschappelijke wereld geldende normen en heeft er begrip voor dat verweerder hier streng tegen optreedt.

In de eerste plaats dient het College te onderzoeken of naar het oordeel van het College sprake is van fraude in de zin van artikel 5 OER.

Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder geoordeeld dat appellante plagiaat heeft gepleegd in haar scriptie ter afronding van de bacheloropleiding Religiewetenschappen.

Het College stelt voorop dat verweerder, nu het gaat om een belastend besluit, moet aantonen dat appellante fraude heeft gepleegd. Het College oordeelt dat verweerder voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat in onderhavig geval sprake is van plagiaat. Appellante heeft in de door verweerder aangehaalde delen van haar teksten onjuist geparafraseerd. Daardoor is het voor de examinerator geheel of gedeeltelijk onmogelijk geworden om zich een juist oordeel te vormen over het kennen en kunnen van appellante nu onduidelijk is welke tekst haar eigen werk is.

Appellante heeft aangevoerd dat zij een ‘pass’ had ontvangen gedurende het scriptieproces en dat zij er daardoor – samengevat- vanuit mocht gaan dat haar bronvermelding in orde was. Na de zitting heeft het College verweerder gevraagd om aan te geven of dit juist is en wanneer deze ‘pass’ is gegeven. Hierop heeft verweerder geantwoord dat het plagiaat is geconstateerd in de herkansing van de scriptie. In deze herkansing waren ten opzichte van de eerste kans twee nieuwe bronnen toegevoegd (Broersma en Vos) alsmede passages van Hajer & Uitermark die in de eerste kans enkel kort werden genoemd. Het plagiaat was aldus niet in de eerste kans van de scriptie zichtbaar. Appellante heeft correcte feedback ontvangen op haar eerste versie. Voorts is het juist dat er inderdaad een ‘pass’ is gegeven op het onderdeel ‘citation and bibliography’ bij de herkansing. Deze beoordeling gaat niet over of er al dan niet plagiaat is gepleegd. Dit onderdeel heeft betrekking op het basisgebruik van de bibliografie. Het moest appellante wel duidelijk zijn gezien de gegeven feedback op haar werk dat verweerder haar werk ging onderzoeken op plagiaat.

Appellante heeft hiertegen ingebracht dat zij bij de eerste kans de feedback heeft ontvangen dat er maar een artikel is gebruikt en dat dat onvoldoende is. De feedback ziet aldus op het gebruiken van meerdere bronnen en niet op het feit dat er bronnen onbenoemd zijn gelaten die wel zijn gebruikt. Over het onderdeel ‘citation and bibliography’ voert appellante aan dat het beoordelingsformulier innerlijk tegenstrijdig is nu zij is geslaagd voor het onderdeel bronvermelding maar vervolgens een sanctie heeft ontvangen voor plagiaat omdat de bronvermelding niet in orde is.

Het College is van oordeel dat appellante er gelet op de gegeven feedback op de eerste kans niet vanuit kon gaan dat zij ook bij de herkansing op de goede weg was voor wat betreft haar bronvermelding nu zij een aantal nieuwe bronnen en teksten heeft gebruikt bij de herkansing. De examinerator had de in de herkansing aangetroffen delen die werden verdacht van plagiaat aldus niet in de eerste versie kunnen opmerken. Het betoog van appellante slaagt op dit punt niet.

Het College is het met appellante eens dat tijdens het gesprek met appellante door verweerder de cautie aan haar had moeten worden gegeven, nu het gesprek (deels) ging over het opleggen van een bestraffende sanctie. Dat dat niet is gedaan, betekent echter niet dat verweerder het bestreden besluit niet had kunnen nemen. Het besluit is gebaseerd op het plagiaat dat is

aangetroffen in de herkansing van de scriptie en niet op hetgeen appellante tijdens de zitting naar voren heeft gebracht.

Over de opgelegde sancties overweegt het College het navolgende. Verweerder heeft het gepleegde plagiaat gesanctioneerd met het ongeldig verklaren van de scriptie. Voorts heeft verweerder appellante uitgesloten van deelname voor dit onderdeel voor de rest van het studiejaar 2023-2024.

Het ongeldig verklaren van de scriptie is er enkel op gericht om de gevolgen van de geconstateerde fraude weg te nemen. De uitsluiting voor de duur van een collegejaar heeft verweerder in de loop van de procedure verzacht door appellante toe te staan dat zij vanaf februari 2024 reeds mag aanvangen met een deel van de scriptiewerkzaamheden. Deze opgelegde punitieve sanctie komt het College niet onredelijk of onevenredig voor en is in overeenstemming met de RR. De in het verleden door verweerder aan appellante gegeven adviezen of waarschuwingen over de manier van academisch refereren zijn niet te kwalificeren als sanctie. Verweerder heeft ter zitting aangegeven dat de in het bestreden besluit opgelegde sanctie niet zwaarder is geworden omdat appellante in het verleden twee brieven over academisch refereren heeft ontvangen. Aldus zijn deze brieven naar het oordeel van het College in dien zin niet meegewogen bij het bepalen van de sanctie.

Aldus staan de opgelegde sancties niet in onredelijke verhouding tot de geconstateerde overtreding. Gelet op het vorenstaande is verweerder op goede gronden tot zijn besluit gekomen, waardoor het bestreden besluit in stand kan blijven.

VI. Beslissing

Het College van Beroep voor de Examens verklaart het beroep ongegrond en wijst het verzoek om vergoeding van de proceskosten af.

Aldus vastgesteld op 26 maart 2024 door mr. dr. E. van Wolde, voorzitter, dr. Y.P.T. Kamsma en V. Veldhuis, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris.

voorzitter

secretaris

Ingevolge de Algemene wet bestuursrecht en artikel 7.66 van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek kan door belanghebbenden binnen zes weken na toezending van deze beschikking beroep worden aangetekend bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, postbus 20019, 2500 EA Den Haag.